

தமிழக வேளாளர்களின் வரலாறு

ஹேஹயர் குல மரபு

119

ஹேஹயர்: சேர நாட்டில் கஷ்த்ரியர்; சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் குத்திரர்.

நம்பி, பிள்ளை முதலிய பட்டங்கள் அரசனால் வீரர் கருக்கு வழங்கப்பட்டமை பற்றிச் சென்ற அத்தியாயத்தில் பார்த்தோம். இவற்றுள், நம்பியார் அல்லது தம்பி, பிள்ளை ஆகியன காலப்போக்கில் வேளாண் சாமந்த குலத்தவர்க்கு உரிய பட்டங்களாகவே ஆகிப்போயின. பொதுப்பட, தமிழக வேளாளர்களுள் ஒரு பெரும் பிரிவினரை அவர்களது சாதிப்பட்டத்தின் அடிப்படையில் பிள்ளைமார் என்றே குறிப்பிடுவதுண்டு. ஆனால் சங்க காலத்தில் இப்பட்டங்கள், அந்தப்புரக் காவற்பணி புரிந்த மறக்குல அகம்படியர் (உள்மனையார்), வாளின் வாழ்நர் போன்ற கஷ்த்ரிய வரண்தின் உட்பிரிவினராகக் கருதப்

பட்ட படைப்பிரிவினர்க்கே முதன்மையாக வழங்கப் பட்டன என்று அநுமானிக்க முடிகிறது. மாவலி வாணர் போன்ற மறக்குல அகம்படியர் பிரிவினர், கஷ்த்திரியர் என்று கல்வெட்டுகளிலும் இலக்கியங்களிலும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளனர்.¹ கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு அளவில் கூட இவர்கள் ‘அரச புத்திரர்’ (ராஜபுத்திரர்) என்று குறிப் பிட்டுக் கொண்டதைக் காணமுடிகிறது.² கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சோழ நாட்டை ஆட்சிபுரிந்த விக்கிரம சோழனின் மெய்க்காப்பாளன் பொன்னன் என்ற மறக்குல அகம்படியன், ‘பிள்ளை உறங்காவில்லி தாசன்’ என்ற பட்டப்பெயர் பெற்றிருந்தான் எனவேணவ நூல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும், ‘பிள்ளை வாணகோவரையர்’ என்ற பட்டப்பெயர்

கொண்ட மறக்குல அகம்படியர்கள், பாண்டிய மன்னர் களின் கல்வெட்டுகளில் இடம் பெறுகின்றனர். கி.பி. 11-12ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ‘கோயில் பிள்ளை முந் நூற்றுவர்’ என்ற போர்க்குடியினர் கல்வெட்டுகளில் இடம் பெற்றுள்ளனர்.³ இவர்கள் ‘கொற்றக்குடை பன்மர் முந்நூற்றுவர்’ என்றும் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப் படுகின்றனர்.⁴ இவர்கள் கூத்ரிய வர்ணப் பிரிவினராகவே கருதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இத்தகைய கூத்ரிய வர்ணத்தவருள் மறக்குல அகம்படியர் பிரிவினர், கங்கர் குல அரச வர்க்கத்தவருடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட மணவறவு போன்ற காரணங்களாலும், தாய்வழிச் சமூகக் கூறுகளுடைய கள்ளர், மறவர் குலத்தவருடன்⁵ நீடித்து வந்த உறவுகளாலும் காலப்போக்கில் (கி.பி. 14-15ஆம் நூற்றாண்டு அளவில்) தங்களைத் ‘துளுவ வேளாளர்’ என்றும் ‘கங்காகுலோத்பவர்’⁶ என்றும் அழைத்துக் கொள்ளத் தொடங்கியதோடு ‘கதிர்முனை தீண்டாத காராளர்’⁷ என்றும் குறிப்பிட்டுக் கொண்டனர். கதிர்முனை தீண்டாத காராளர் என்பது விவசாயத்தில் ஈடுபடாத வேளாண் வர்ணத்தவர் என்று பொருள்படும். இக் காலகட்டத்தில் வேளாளர், காராளர் என்ற சொற்கள் நிலவுடைமையாளர் என்று பொருள்படும் சாதிப் பெயர்களாக உருவாகிவிட்டன.

பாண்டிய மன்னன் நெல்வேலி வென்ற நெடுமாறன் எனப்பட்ட அரிகேசரி பராங்குச மாறவர்மன் (கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு) வசம் தலைமை அமைச்சராக இருந்த குலச்சிறையார், பெருநம்பி என்று பட்டம் பெற்றிருந்தமை பற்றிச் சென்ற அத்தியாயத்தில் விவாதித்தோம். இவர் வேளாண் வர்ணத்தவரல்லர் என்றும் கூத்ரிய வர்ணத்தவரே என்றும் ஊகிக்க முடிகிறது. இவ்வாறு ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டம் வரை அதிகார வர்க்கத்தவராக கூத்ரிய வர்ணத்தவரும் வைசிய வர்ணத்தவரும் நீடித்து வந்தமைக் குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. சங்க இலக்கியமான மதுரைக் காஞ்சி (வரி 489-499)யில், அறங்கறு அவையத்தில் நீதி செலுத்துகின்ற தலைமக்களாகப் பணி புரிந்த காவிதி மாக்கள் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. காவிதி என்ற இச்சொல் தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. இலங்கையிலுள்ள பிராமிக் கல்வெட்டுகளிலும் பானை ஓட்டுப் பொறிப்புகளிலும் கபதி, கபிதி என்ற வடிவங்களில் இச்சொல் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இல்லறத் தலைவன் எனப் பொருள்படும், க்ருஹபதி என்ற தொடரே ‘கஹபதி’ என்றும் ‘கபதி’ என்றும் ‘காவிதி’ என்றும் திரிந்ததென்று கல்வெட்டறிஞர் கள் கருதுகின்றனர்.⁸ கஹபதி என்ற இப்பட்டம் கூத்ரிய வர்ணத்தவர்க்கே பெரும்பான்மையும் குட்டப்பட்ட தென்று வட இந்திய வரலாற்றை ஆய்வு செய்த அறிஞர்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர்.⁹ இப்பட்டம் வைசிய வர்ணத்தவர்க்கும், குறிப்பாகப் பெருஞ்செல்வரான வணிக வர்க்கத்தவர்க்கும் வழங்கப்பட்டிருந்ததெனப் பெருங்கதையில் காணப்படும் குறிப்பினாலும் சில கல்வெட்டுக் குறிப்புகளாலும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.¹⁰ பெருநம்பி என்ற பட்டம் போன்றே காவிதி, பெருங்காவிதி போன்ற பட்டங்களும் படைத்தலைவர் முதலான

அதிகார வர்க்கத்தவர்க்குக் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டு வரை வழங்கப்பட்டு வந்தமையைப் பாண்டியர், சோழர் கல்வெட்டுகளால் அறிய முடிகிறது.¹¹ எவ்வாறு பெருநம்பி அல்லது பெருமான் நம்பி என்ற பட்டம் வேளாளர் வர்ணத்தவர்க்கு உரியதாயிற்றோ அதுபோன்றே காவிதி, பெருங்காவிதி போன்ற பட்டங்களும் கி.பி. 12-13ஆம் நூற்றாண்டளவில் வேளாளர்க்கு உரியவையாயின. கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் முதற் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக் காலத்தில் தொண்டை மண்டலத்துக் காரிகைக் குளத்தூரைச் சேர்ந்த வேளாளர் குலக் கண்டன் மாதவன், ‘வேள்’ என்ற அரச பட்டத் தையும் பெற்றிருந்தான். இத்தகைய நிகழ்வுகள் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி மிகப் பரவலாக நிகழ்த் தொடங்கின.

கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் இலக்கிய-இலக்கண உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுவது இது தொடர்பாக ஆழ்ந்து கவனித்தற்குரியது. அவர் தமது தொல்காப்பிய உரையில் (அகத்தினையியல், நூற்பா 30 ‘மன்னர் பாங்கின் பின்னோர் ஆகுப’ என்பதற் கான உரையில்), முடியுடைய வேந்தர்க்கு மகட்கொடைக் குரிய வேளாளர்கள் உழுவித்துண்ணும் வேளாளர்கள் என்று குறிப்பிட்டுவிட்டு, “மண்டில மாக்களும் தண்டத் தலைவருமாய்ச் சோழ நாட்டுப் பிடலூரும் அழுந்தாரும் நாங்கரும், ... முதலிய பதியில் தோன்றி வேள், அரச என்ற பட்டம் எய்தியவர்களும் பாண்டி நாட்டில் காவிதிப்பட்டம் எய்தியவர்களும் குறுமுடி சூடும் குடியிற் பிறந்தோரும்” என விளக்கமளிக்கிறார்.¹² இவ்விளக்கத்தில் இடம் பெறுகின்ற மண்டில மாக்கள், தண்டத் தலைவர் (படைத் தலைவர்) குறுமுடி சூடும் குடியினர் என்ற விவரங்கள் தொண்டைமான் இளந்திரையனுக்குப் பொருந்துகின்றன.¹³ பெரும்பாணாற்றுப்படை, தொண்டைமான் இளந்திரையன் முடிகுடியதாகக் குறிப் பிடாமல் இருப்பதும் நமது பொருள் கோடலுக்குப் பொருத்தமாக அமைகிறது. ஆனால் வேள், அரசு, காவிதி போன்ற பட்டம் எய்தியவர்களை உழுவித்துண்ணும் வேளாளராக நச்சினார்க்கினியர் கொள்வது நடப்பில் இருந்த தமது சமகால நிலவரத்தினைச் சங்க காலத்திற்கு ஏற்றிப் பார்த்ததனால் நேர்ந்த மனமயக்கமே என நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

நாம் இதுவரை விவாதித்த ஆய்வுக் கருத்துகளின் பின்னணியில் திருவிளையாடற்புராணச் செய்தி ஒன்றை ஆராய்வோம். குலபூஷண பாண்டியன் என்ற மன்னன் பாண்டிய நாட்டை ஆளும்பொழுது கொந்தக வேளாளர் குலப் பிரிவைச் சேர்ந்த சுந்தர சாமந்தன் என்பவன் அவனிடத்துப் படைத்தலைவனாக இருந்தான். வடதிசையிலிருந்து சேதிபன் என்கிற கிராதர் கோமான், பாண்டிய நாட்டின் மீது படையெடுத்து வந்தான். இச் செய்தியை அறிந்த பாண்டிய மன்னன் தன் கருவுலத்தி விருந்து பெரும் பொருளைச் சுந்தர சாமந்தனிடம் கொடுத்துப் படை திரட்டுமாறு கூறினான். சுந்தர சாமந்தனோ படை திரட்டுவதற்கு அப்பொருளைப் பயன்படுத்தாமல் சிவப்பிரானின் திருப்பணிக்கு அதனைச் செலவிட்டுவிடுகிறான். உரிய நாளில் சேதிபன்

பாண்டியர் தலைநகரை முற்றுகையிட்டான். அப்போது சுந்தர சாமந்தன் சிவபிரானிடம் மனமுருகி வேண்ட சிவபிரான் தானே ஒரு படைத்தலைவனாகத் தோன்றிக் கடல் போன்ற பெரும்படை ஒன்று நிற்பது போன்ற மாயத் தோற்றத்தினைச் சேதிபனுக்குக் காட்டினான்; அதைக் கண்டு மருண்ட சேதிபன் திரும்பிச் சென்று விட்டான் என்றும் திருவிளையாடற் புராணம், மெய்க் காட்டிட்ட படலம் குறிப்பிடுகிறது. சுந்தர சாமந்தன் வேளாளர் குலப் பிரிவினன் என்பதனை ஆறுநாட்டு வேளாளர் செப்பேடும் குறிப்பிடுகிறது. இத்திருவிளையாடற் புராணத்தின் வரலாற்றுத் தன்மையை ஆராய்ந்தால் குறிப்பிடத்தக்க சில உண்மைகள் தெரிய வருகின்றன.

கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டில் கலிங்க நாட்டை (இரிசா மாநிலத்தின் கிழக்கு/வடக்குப் பகுதிகள்) ஆண்ட சேதிபர் குல அரசன் காரவேலனின் ஹத்திகும்பா கல்வெட்டு வரலாற்று அறிஞர்களுக்கு அறிமுகமான ஒன்றே. நூற்றுப் பதின்மூன்று ஆண்டுகளாக நீடித்த தமிழ் மன்னர் கூட்டணியை வீழ்த்திப் பாண்டிய நாடு வரை படை நடத்திச் சென்று அந்நாட்டுக் கருவூலத்தில் இருந்த நூறாயிரம் எண்ணிக்கையிலான முத்துகளையும் மணிகளையும் இரத்தினங்களையும் காரவேலன் வாரிச் சென்றான் என்று அக்கல்வெட்டின் மூலம் அறிய முடிகிறது¹⁴. பாண்டிய நாட்டின் மீது சேதி அரசன் தாக்குதல் தொடுத்து முத்துகளைக் கொள்ளையடித்துச் சென்ற நிகழ்வு பாண்டியர்க்குப் பெருமையளிக்கக் கூடிய ஒன்றன்று. ஆயினும் அத்தாக்குதலின் விளைவாகப் பாண்டிய நாடு சேதி அரசனின் ஆளுகையில் அடங்கிவிட நேர்ந்திருப்பின் அது பாண்டியனின் புகழுக்கு மிகப் பெரிய இழுக்காகியிருக்கும். அத்தகைய நிலை தவிர்க்கப் பட்டமை இறையருளால் நேர்ந்தது எனக் கொண்டு திருவிளையாடற் புராணத்தில் இந்நிகழ்வு மெய்க்காட்டிட்ட படலமாகப் புனைந்து கூறப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

கொந்தக வேளாளர் குலப் பிரிவினாகிய சுந்தர சாமந்தன் இந்நிகழ்வுடன் தொடர்பு படுத்தப்படுவதற்கான வரலாற்று அடிப்படை ஆய்வுக்குரியது. பாண்டிய மன்னன் தன் கருவூலத்தைத் திறந்து படை திரட்டுவதற்கான பொருளைச் சுந்தர சாமந்தனிடம் வழங்கிய நிகழ்வு, சுந்தர சாமந்தன் கூலிச் சேவகர் தலைவன் என்பதை உணர்த்துகிறது என நாம் பொருள் கொள்ளலாம். அதே வேளையில், கொந்தக வேளாளர் என்ற பெயர் சில ஊகங்களை மேற்கொள்வதற்கு இடமளிக்கிறது. சேதி அரசன் காரவேலனின் தாய்வழி முதாதையர் மலைய கந்தர் அல்லது மலைய கொந்தர் என வழங்கப்பட்ட திராவிட மொழி பேசும் பழங்குடியினராக இருப்பதற்கு வாய்ப்புண்டு.¹⁵ காரவேலனின் தென்னகப் படையெடுப்பின் போது மலைய கொந்தர் படைப்பிரிவினர் அப்படையெடுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கவும் காரவேலன் தனது நாட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்ற பின்னரும் அப்படைப் பிரிவினர் பாண்டிய நாட்டின் சில பகுதிகளில் நிரந்தரமாகத் தங்கியிருந்திருக்கவும் வாய்ப்புண்டு. காரவேலனின் படையெடுப்பு தமிழகத்தில் விட்டுச் சென்ற பதிவுகள் வரலாற்றறிஞர்களால் ஆராயப்பட

வில்லை. சேதி அரசு குலத்துடன் தொடர்புடைய வத்சராஜன் உதயனனின் கதை தமிழகத்தில் பரவலாக அறி முகமான ஒரு கதையாக இருந்துள்ளது. இது தொடர்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு செய்தி உண்டு. மதுரையை அடுத்த மேட்டுப்பட்டியில் உள்ள சித்தர்மலை என்ற குன்றில் சமணக் குடைவரை ஒன்றுள்ளது. அக்குடை வரையில் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய எழுத்தமைதி யில் தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டு ஒன்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. ‘அமணன் மதிரை அத்திரன் உறை - உதயனஸ’ என்பது அப்பொறிப்பு வாசகமாகும். “மதிரை அத்திரன் என்ற சமண முனிவருக்கு அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த உறையுள் உதயனனுடைய (திருப்பணி)” என்பது இக்கல்வெட்டின் பொருளாகும். ‘அஸ’ என்ற பிராகிருத மொழி ஆறாம் வேற்றுமையுருபு இக்கல்வெட்டில் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் உதயனன் பெருங்கதையின் நாயகனான வத்சராஜன் உதயனனாகவே இருப்பதற்கும் வாய்ப்புண்டு. உதயனன், மதுரையை அடுத்த மேட்டுப்பட்டிக்கு வந்து சமண முனிவருக்கு ஒரு குடைவரை உறையுள் அமைத்துக் கொடுத்து அச்செய்தியைக் கல்லிலும் பொறித்து வைப்பது சாத்தியமானதே.¹⁶ இக்குடைவரை, பாண்டிய மன்னனின் அனுமதியுடன் எடுப்பிக்கப்பட்டதா என்ற விவரம் தெரிய வில்லை. காரவேலனின் படையெடுப்பின் உடனிகழ்வாகவோ அதையடுத்து நிகழ்ந்ததாகவோ மேற்குறித்த உதயனனின் தமிழக வருகையைக் கருதலாம். இந்தப் பின்னணியில் நோக்கும்போது சுந்தர சாமந்தன் என்ற கூலிச் சேவகர் தலைவனின் குடியேற்றம் காரவேலனின் படையெடுப்பை ஒட்டி நிகழ்ந்ததாக இருக்கலாம். தமிழகத்தில் சிவாலய வழிபாட்டை நிலைநிறுத்திய முன்னோடிகளுள் ஒருவனாகச் சுந்தர சாமந்தன் இருந்தமையால் சிவநெறி பரப்பும் புராணக் கதையில் அவன் பெயர் இடம்பெற்றது இயல்பே. பாண்டிய அரசு குலத்தவரின் வேளத்துப் பிள்ளையாக அங்கீரிக்கப்பட்டமையால் இவனது வமசத்தவர் கொந்தக வேளாளர் என்ற பெயரைப் பெற்றிருக்கலாம்.

வத்சராஜன் உதயனனின் தாய் மிருகாபதி ஹேஹை நாகர் குலத்தவள். ஹேஹையர் எனப்படுவோர் நார்மதை நதியின் நடுவிலிருந்து, ஒங்கார கேஷ்டரம் எனத் தற்போது அழைக்கப்படுகிற) மாகிஷமதியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட அரசு வமசத்தவராவர். ஹேஹை நாகர் களைத் தாலஜங்கமர்களுள் ஒரு பிரிவினராகக் கொள்வதுண்டு. யது குலத்தில் இணைந்த ஒரு கிளையாகக் கொள்வதும் உண்டு. ஹேஹை குலத்தைச் சேர்ந்த கார்த்த வீர்யார் ஜானனுக்கும் பரசராமனின் தாய் ரேணுகாவுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட உறவு காரணமாக ஹேஹை அரசு குலம் பரசராமனால் வேறுக்கப்பட்டது. எஞ்சிய ஹேஹை குலப் பெண்டிர் பரசராமன் வர்க்கத்தவரால் வேளாட்டியராய் மாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் விரதங்களை முறைப்படிக் கடைப்பிடித்ததன் விளைவாக ஹேஹையர்கள் பிராமண வர்ன அந்தஸ்தைப் பெற்றனர் என்று ‘சுமந்து’ என்பவரின் பாடல்களை மேற்கொள்காட்டி லக்ஷ்மிதரரின் ‘க்ருத்ய கல்பதரு

(ஆறாம் காண்டம்) குறிப்பிடுகிறது.¹⁷ ஹேஹய வம்சத்து பிராமணர்களைப் பற்றி மேலைச் சாளுக்கியர் கல் வெட்டுகளில் சில குறிப்புகளும் உள்ளன. தமிழகத்தைப் பொறுத்த அளவில் ஹேஹயர் குலத்தவரின் குடியேற்றம் உதயனன் காலத்திலேயே நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகிறது. ஆனால், அவர்களும் கொந்தக வேளாளர்களைப் போலவே கூலிச் சேவகர்களாகவும், வேளாண் வர்ணத்தவராகவும்தான் அங்கீகரிக்கப்பட்ட னரே தவிர மூவெந்தர்களைப் போன்றோ, வேளிரைப் போன்றோ கூத்ரிய வர்ணத்தவராக அங்கீகரிக்கப்பட்டனர் எனத் தெரியவில்லை. எனத் தொகை.

கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் சோழநாட்டுச் சீர்காழிப் பகுதியில் திருப்பெருமங்கலம் என்ற ஊரில் ஹேஹய குலத்தவரான கலிக்காம நாயனார் வாழ்ந்துவந்தார். நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி (பா.25), இவரது குடியை ‘யயர் சீர்க்குடி’ என்று சூருக்க மாகக் குறிப்பிடுகிறது. சேக்கிழாரின் பெரிய புராணம் (வம்பறா வரிவண்டுச் சருக்கம், பா 1262) பின்வருமாறு விளக்கமாகக் கூறுகிறது.

..... “யயர் கோக்குடிதான்
மன்னிநீடியவளவர் சேனாபதிக் குடியாம்
தொன்மை மேவிய தொடர்ச்சியால் நிகழ்வதுதூய
பொன்னி நாட்டு வேளாண்மையின் உயர்ந்த பொற்பினதால்”

தொன்மை மேவிய தொடர்ச்சியால் நிகழ்கின்ற குடி என்றும் நிலைத்து வருகின்ற வளவர் சேனாபதிக் குடி என்றும் குறிப்பிடுகின்ற சேக்கிழாரிவேளாண் குடி என்றும் கூறுவதற்கான காரணம் ஆராயத்தக்கது. இக்குடி மிக நீண்டகாலமாகச் சோழர்களிடத்துப் படைப் பணி புரிந்து வந்தது எனத் தெரிகிறது. ஆனால், மிகப் பழைய

சேக்கிழார் தூப்புக்குவத்து (பிலை) பூஸ்தி (ஸ்ரீராமர்ஜுநம்)

முத்தியப்புரீசுவர்ஸ் கோவை வெள்ளிச்சிவால்தூப் போக்குவத்து பூஸ்தி (ஸ்ரீராமர்ஜுநம்) கோவை வெள்ளிச்சிவால்தூப் போக்குவத்து

அரசு குடியினரான வேளிர்கள், (குறிப்பாகக் கொடும் பாளூர் இருக்கு வேளிர்), திருக்கோவலூர் மலையமான்கள் ஆகியோரைப் போன்றோ சற்றுப் பிற்காலத்திய சிற்றரசுக் குடியினராகிய பெருந்திமிரி லாடர்கள், மாவலி வாணர்கள், பள்ளி குலத்தார் போன்றோ ஏயர் கோக்குடி சோழ அரசு குலத்தவருடன் மணவறவு கொள்ளும் உரிமையை அடையவில்லை. வைதிக யாக மரபினைப் பின்பற்றாது சமனம், பெளத்தம் போன்ற அவைதிக சமயங்களைப் பின்பற்றியமையாலும் வைதிக விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்காமல் இருந்தமையாலும் அரசு குலத்தவரின் வேளத்துப் பிள்ளைகள் என்ற அந்தஸ்துடன் நிறைவு பெற்றுவிட்டமையாலும் தமிழகத்தில் குடியேறிய ஏயர்கோக் குடியினருக்கு கூத்ரிய வர்ண அந்தஸ்து வழங்கப்படாமல் போயிற்று போலும்.

ஏயர்கோக் குடியினர், களப்பிரர் ஆட்சி உருவான பின்னர் தம்மையொத்த பிற வேளாண் வர்ணத்துக் கூலிச் சேவகர்களுடன் மணவறவு கொண்டு, வலிமை வாய்ந்த வேளாண் வர்ணம் உருவாவதற்குத் துணை புரிந்திருக்கலாம். சோழ நாட்டுக் கஞ்சாற்றுரையில் இருந்த அரசர் சேனாபதிக் குடி என வழங்கப்பட்ட வேறொரு வேளாண் குடியுடன் ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் மணவறவு கொண்டார் எனப் பெரியபுராணத்தால் (இலை மலிந்த சருக்கம், பா 321-27) தெரிய வருகிறது. இத்தகைய உறவின் விளைவாகவோ அல்லது முன்னரே நிலவிய இத்தகைய உறவுகளின் அடையாளமாகவோ கஞ்சாற்றுரை விருந்த அரசர் சேனாபதிக் குடி வேளாளர்கள், வத்ஸ ராஜன் (வத்தராயன்) என்ற பட்டப் பெயரைப் பெற்றனர். முதற் குலோத்துங்க சோழனின் தென் கலிங்கப்படை யெடுப்பில் (கி.பி. 1095) கலந்து கொண்ட படைத் தலைவர்களுள் ஒருவன் கஞ்சாறூர் பஞ்சநதிவாணன் மகன் முடிகொண்டானான் வத்தராயன் என்று இடர்க் கரம்பைக் (திராட்சாராமம்) கல்வெட்டால் தெரிய வருகிறது.¹⁸ கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தி விருந்து தென்கலிங்கத்தை ஒட்டிய கூழகு கோதாவரி மாவட்டப் பகுதியில் ஏயர்கோன் வம்சத்தைச் சேர்ந்த சிற்றரசர்கள், ‘ஹேஹய குல கோனர்’ என்ற பெயரில் ஆட்சியமைத்து ஆளத் தொடங்கினர். இவர்கள் மேற் குறித்த தென்கலிங்கப் போரின் போது முதற் குலோத்துங்க சோழனின் ஆதரவுடன் அப்பகுதியில் குடியேறிய சோழ மண்டலத்து வத்தராயர்-யயர் குடியைச் சேர்ந்த வேளாளர் குலப் படைத்தலைவர்களின் வம்சத்தவர்களே என நாம் ஊகிப்பதில் தவறில்லை. கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் ஆந்திர மாநிலத்தின் சில பகுதிகளில் ஆட்சியமைத்த சிற்றரசர்கள் தம்மைச் சூத்திர வர்ணத்தவர் என்றும் முதற் குலோத்துங்கன் அல்லது அவன் மகன் விக்கிரம சோழனின் ஆதரவுடன் அப்பகுதியில் ஆட்சியமைத்தவர்கள் என்றும் பெருமிதத்துடன் தமது பட்டயங்களில் அறிவித்துக் கொண்டனர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

சோழ நாட்டுச் சீர்காழிப் பகுதியைச் சேர்ந்த திருப்பெருமங்கலத்திலிருந்த ஹேஹய குலத்தவர்கள் கி.பி. 1770ஆம் ஆண்டில் தஞ்சை மராட்டிய அரசர்

சேக்கிழார் தூப்புக்குவத்து (ஸ்ரீராமர்ஜுநம்)

துலஜாவின் ஆட்சிக் காலத்திலும் செல்வாக்குடன் வாழ்ந்து வந்தனர். தற்போது இலுப்பைப்பட்டு என வழங்கப்படும் மண்ணிப்படிக்கரை என்ற ஊரில் பெரும் நிலவுடையாளர்களாகவும் அவ்வுரிலுள்ள நீலகண்டேஸ்வர சுவாமி கோயிலின் ஸ்தானிகர்களாகவும் இருந்தனர். காராள குலபதி ஏயர்கோனார் கோத்திரத்தவரும் மானத்தையே ஆபரணமாகத் தரித்தவருமான குணசீலன் என்பவர் அக்கோயில் ஸ்தானிகராக இருந்தாரென்று மண்ணிப்படிக்கரை நீலகண்டேஸ்வரர் குறவுஞ்சி நாடகம் குறிப்பிடுகிறது.¹⁹ குணசீலனின் வம்சத்தவர்கள் கார்காத்த வேளாளர் குலப்பிரிவினைச் சேர்ந்தவர் ^{குணசீலன்} என்பது கள் ஆய்வில் விசாரித்து அறியப்பட்டது.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை ஹேஹய குலத்தவர்கள் வேளாள வர்ன அந்தஸ்துக்குரியோராகவே தொடர்ந்து இருந்து வந்துள்ளனர் எனக் கண்டோம். ஆனால், சேர நாட்டின் பிற்கால வரலாற்றில் மாறுபட்ட ஒரு சித்திரம் உருவாவதைக் காணலாம். கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் குறிப்பாகச் சொல்வதாயின், சோழர்களுடன் நேர்ந்த ஒரு நூற்றாண்டுப் போருக்குப் பின்னர், சேர நாட்டில் பெருமாக்கோதை மன்னர்களின் ஆட்சி முடிவற்று சாமந்த அரசர்களின் ஆட்சி தொடங்குகிறது. அந்த நிலையில் பெருமாக்கோதை மன்னர்களின் ஆட்சி, அதாவது பூர்விக கூத்ரிய வர்ணத்தவரின் ஆட்சி மீண்டும் அமைந்துவிடாமல் தடுக்கும் வகையில் சாமந்த அரசர்களுக்குத் தலைமைப் பதவி வகிக்கத்தக்க ஓர் அரச வம்சத்தை உருவாக்கி அதற்கு கூத்ரிய அந்தஸ்து வழங்குவதற்குக் கேரள இராஜ்யத்து நம்பி திருப்பாத பிராமணர்கள் தீர்மானித்தனர். அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட அரசவம்சம், மூஷிக வம்சம் எனப்பட்டது. மூஷிக வம்ச உருவாக்கம் பற்றிய கதை பின்வருமாறு: பரசுராமனால் ஹேஹய குல கூத்ரியர்கள் வேறுக்கப்பட்ட போது, கர்ப்பினியான ஹேஹய அரச வம்சப் பெண்மனி ஒருத்தி தன் கணவனது உடலுடன் சேர்ந்து உடன் கட்டை ஏற முயன்றாள். அரச குலப் புரோகிதன் அவளைத்தடுத்து, அவளை வேறோரிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று ஒரு மலைக் குகைக்குள் வைத்து அவளைக் காக்கிறான். அப்போது, யானை அளவுக்குப் பெரிய உருவம் படைத்த (எலி) ஒன்று) அவளைத் தின்ன முயல்கிறது. மிகுந்த சீற்றமடைந்த ஹேஹய அரசியின் கோபப் பார்வையால் மூஷிகம் ஏரிந்து சாம்பலாகிவிடுகிறது. சாம்பலான மூஷிகம் ஒரு மலையாக உருவெடுக்கிறது. தான் ஒரு பர்வத ராஜன் என்றும் சாபத்தால் மூஷிக வடிவம் அடைந்திருந்ததாகவும் ஹேஹய அரசி மூலம் சாபம் தீர்ந்ததாகக் கூறிய மலையரசன் அவள் காலில் வீழ்ந்து வணங்குகிறான். அதன் பின் அவள் அங்கேயே தொடர்ந்து தங்கி ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெறுகிறாள். இந்திலையில் பரசுராமன் யாகம் செய்வதற்கு கூத்ரிய னுடைய உதவி தேவை என்பதாலும் கூத்ரியர்கள் அனைவரும் அவனுக்கு அஞ்சித்தலைமறைவு ஆகிவிட்டதாலும், ஒரு கூத்ரியனைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான். அதனை அறிந்த மூஷிக பர்வதராஜன், பரசுராமனிடம் சென்று

ஹேஹய குல கூத்ரியக் குழந்தை பற்றிக் கூறுகிறான். அக்குழந்தை உரிய வயதுக்கு வரும் வரையில் காத்திருந்த பரசுராமன் அவனது துணையுடன் யாகத்தை நிறைவேற்றி அவனுக்கு அபிஷேகம் செய்வித்துப் பட்டஞ்சுட்டுகிறான். பரசுராமனின் குடத்தால் அபிஷேகம் செய்து வைக்கப்பட்டவன் என்பதாலும் மூஷிக பர்வதராஜனால் காக்கப் பெற்றவன் என்பதாலும் ராமகுடமூஷிகன் என்று அவன் பெயர் பெறுகிறான்.²⁰ மலபார் பகுதியிலுள்ள கோலத்து நாட்டைத் தனது நாடாகக் கொண்டு ஆட்சி அமைக்கிறான். தாங்குல முன்னோரின் பூர்விகத் தலைநகரமான மாகிஷ்மதியைச் சேர்ந்த மஹாநாவிகன் (மாநாய்கன்) என்ற வைசியனைத் தனது அமைச்சனாகக் கொள்கிறான். மூஷிக மலைக்குச் சென்று பரசுராமனை வணங்கி ஆசி பெற்று அவனிடமிருந்து ஆயுதங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு கோலத்து நாட்டுக்குத் திரும்புகிறான். பின்னர் மகத அரசன் மாதவ வர்மனை வென்று அவன் மகள் பத்ரசேனையை மணம் புரிகிறான். இவ்வாறு ‘மூஷிகவம்ச காவ்யம்’ என்ற சமஸ்கிருத நூல் குறிப்பிடுகிறது.²¹

ஹேஹய குல கூத்ரியர்கள் பரசுராமனால் ஒடுக்கப்பட்ட பின்னர் சேர நாட்டில் குடியேறிய அவ்வம்சத்தவர்கள் யாகம் செய்வது போன்ற வைதிக மரபுகளையும் நம்பிதிருப்பாத (நம்புதிரியாடு) பிராமணர்களின் தலைமையையும் ஏற்று கூத்ரிய அந்தஸ்தினை மீட்டனர். சோழ, பாண்டிய நாடுகளைப் பொறுத்தவரை கார்காத்த வேளாளர்களாக அறியப்படும் ஏயர்கோக் குடியினர் பரசுராமகூத்திரம் எனப்பட்ட பிற்காலக் கேரள இராஜ்யத்தில் கூத்ரிய அந்தஸ்தினைப் பெற்றது சமூக இயக்கப்போக்கில் ஒரு விநோத நிகழ்வாகும். கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரையிலும் சோழ நாட்டுப் பகுதியில் வேளாளர்களின் அதிகாரம் என்பது பிராமண வர்ணத்தவராலும் கூத்ரிய வர்ணத்தவராலும் பெருமளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது என்பது கல்வெட்டுகளால் புலனாகிறது. பிராமணர்களுடைய நிலங்களிலிருந்து வகுவிக்கவேண்டிய வரித் தொகை நிலுவைக்காக அந்திலங்களின் குத்தகைதாரர்களான வேளாளர்களை அழைத்து விசாரிப்பது, தண்டிப்பது போன்றவை நிகழ்ந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகத் தஞ்சை மாவட்டம் பாபநாசம் வட்டம் புள்ளமங்கை, பிரம்மபுரீஸ்வரர் கோயிலில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய சோழர் கல்வெட்டில் இடம்பெறும் செய்தி இதுதொடர்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. கிழார்க் கூற்றத்து பிரமதேயம் புள்ளமங்கலத்து சபைக்குரிய நிலங்கள் தொடர்பான வரியினங்களைச் செலுத்துவது குறித்த ஒரு நடைமுறை இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகிறது. “சபையோம் பணித்துக் குடுத்தவரையும், மற்றும் ஊரில் வெள்ளாளரையும், பிராமணரை ஆங்கே வரக்காட்டி இடுவிச்சகாசம் பயறும்” என்ற வாசகம் இக்கல்வெட்டில் இடம்பெற்றுள்ளது. பிரம்மதேய (பிராமணர் ஊர்)ச் சபையார்களால் வரி செலுத்துவதற்குப் பொறுப்பாளர்கள் ஆக்கப்பட்ட நபர்களிடத்தும் ஊரிலுள்ள வெள்ளாளர்களிடத்துமே வரி தண்டப்பட்டது. விவசாயப் பணிகளுக்குப்

எாத
பொறுப்பாளர்கள் ஆக்கப்பட்ட நபர்களையும் வெள்ளா
ளர்களையும் அடையாளம் காட்டுவதற்கு வரி செலுத்து
மிடத்திற்கு பிராமணர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர்.
பிராமணர்களால் சுட்டிக்-காட்டப்பட்டவர்களிடத்தில்
தான் வரி தண்டப்பட்டது என்பது இதன் பொருளாகும்.²²

கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்து குறிப்பாக, முதற் குலோத்துங்கனின் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து வேளாளர்களின் அரசியல் சமூக அதிகார நிலை உயரத்தொடங்கி இரு நூற்றாண்டு கால அளவில் உச்சத்தை அடைகிறது.²³ வேள், அரசு, காவிதி முதலிய பட்டங்கள் வேளாளர்கள் பலரால் புனைந்து கொள்ளப்படுகின்றன. இந்நிலை பெருங்குழப்பத்திற்கு இட்டுச்சென்றதன் விளைவாக, இரண்டாம் இராஜாதிராஜ சோழனின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி. 1163 - 1178), ஏவற் பணி மக்கள் யாரும் வேள், அரசு, காவிதி போன்ற பட்டங்களைப் புனையக் கூடாது என்று அரசு ஆணை வழங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகிறது. இது குறித்த செய்தியினைச் சீர்காழிப் பகுதியிலுள்ள ஆச்சாள்புரம் கல்வெட்டு மூலம் அறியமுடிகிறது.²³ இந்நிலைமை தோன்றுவதற்கான வரலாற்றுப் பின்னணியையும் இயக்கப்போக்கினையும் நாம் இதுவரை விவாதித்த செய்திகளின் அடிப்படையில் எளிதில் புரிந்துகொள்ள இயலும். இதன் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி நிலையை எதிர்வரும் அத்தியாயங்களில் ஆராய்வோம்.

திருக்குறிப்பு

ராண்டிர கூட அரசன் முன்றாம் கோவிந்தனின் கி.பி. 806ஆம் ஆண்டுக்குரிய நந்திச் செப்பேடு, கஷத்ரிய மாபலி வாணராஜன் ஸ்ரீ பரமனின் விண்ணப்பத்தின்படி நந்திமலை ஸ்தானபதி ஈஸ்வர தாசருக்கு வழங்கப்பட்ட கொடையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.
Mysore Archaeological Report 1913-14; பத்தி 68-70. திவ்வியப் பிரபந்தம் மகாபலியைக் கத்திரியர் என்றே குறிப்பிடுகிறது.

²புதுக்கோட்டை மாவட்டம், திருமேய்யம் வட்டம் வானிவர் மாணிக்கம் கைலாசநாதர் கோயில் கல்வெட்டு, *Inscriptions of Pudukkottai State, No. 492*; வரி 7; வரி 2930. ‘அரசுபுத்தன் சாமந்தனான வாணாதராயன்’ என்ற வாசகம் காணப்படுகிறது. புத்தன் என்பது புத்ரன் என்பதன் பிராகிருத வடிவமாகும்.

³*An Archaeological Guide to Virudhunagar, V.Vedachalam & V.Sethuraman.*

⁴திண்டுக்கல் மாவட்டம், நத்தம் வட்டம், சமுத்திராபட்டி, கி.பி. 076, விக்கிரம சோழ பாண்டியன் கல்வெட்டு, வரி. 13-14, ஆவணம், இதழ் -2, ஏப்ரல் 1992, தமிழகத் தொல்லியல் கழகம், நஞ்சை இந்திக் கலை சேஷன் மாண்புமிகுன், ஸ்ரீ சீதா குமார் பூபுதூர் தென்னாற் கி.பி. 076 க்ரீடூ-ஈ. பாலைத் திணைக் குடிகளான எயினர், களளா, மறவர் முதலியார் நானிலத் திணைக்குடிகளிடமிருந்து வேறானவராயினும் அரசமைப்புக்கு உட்பட்ட சுதந்திரமான குடிகள் என்ற கருத்தில் அவர்கள், வைசிக வர்ணப் பிரிவினராகவே கருதப்பட்டிருக்கின்றன. சங்க கால அரசமைப்பு குறித்த விரிவான ஆழமான ஆய்வுகள் மூலமே இச்சிக்கல் தெளிவுபடுத்தப்பட வாய்ப்பிருக்கிறது.

⁶புதுக்கோட்டை மாவட்டம், திருமெய்யம் வட்டம்
நக்கோணம் கல்வெட்டு கி.பி. 1483: வரி-7 IPS No 672

⁷எண். 57 கணக்கன் கூட்டத்தார் பட்டயம், நூல்: கொங்குநாட்டுச் சமதாய ஆவணங்கள், ப. 235, பதிப்பாசிரியர்: செ. இராசு, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர் 1991.

⁸p. 124, *Early Tamil Epigraphy, Iravatham Mahadevan, Cre-A, Chennai, India & the Dept. of Sanskrit and Indian Studies, Harvard University, USA 2003.*

⁹ப. 216, பழங்கால இந்தியாவில் அரசியல் கொள்கைகள் நிலையங்கள் - சில தோற்றங்கள், ஆர்.எஸ். சர்மா, தமிழாக்கம்: சோமலை. இந்திய வரலாற்றாய்வுக் கழகம், டில்லி & நியூசென்சரி புத்தக இல்லம் சென்னை, 1989

¹⁰ பெருங்கதை, 1:42:176-177; p124, Early Tamil Epigraphy, Iravatham Mahadevan, Cre-A, Chennai, India & the Dept. of Sanskrit and Indian Studies, Harvard University, USA 2003.

"I.I. Vol. XII, No. 48 - Vol. II, No. 60

¹²ப. 223, தொல்காப்பியம், பொருளத்திகாரம், நச்சினார்க்கினியம்-1, பதிப்பாசிரியன்மார்: தி.வே. கோபாலையர், ந. அரணமுறுவல், தமிழ் மன் பதிப்பகம், தி.நகர், சென்னை 17, 2003.

¹³ கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திருமங்கையாழ்வார், சூரிய தொண்டமான் மன்னனைத் ‘துளங்கு நீல்முடி அரசர்தம் (கஸ்ர் குரிசில்)’ என்று குறிப்பிடுவது அவரது சமகாலத் தொண்ட மண்டல மன்னர்களான பல்லவர்களின் நீல்முடியை மனதில் தொண்டே எனக் கோன்றுகிறது. தீவிரமாக கீழே கூற மேற்கொள்ளில் பெற்ற கிரிமிமுடியை கீழ்க்கண்ட நிதரஸ் வஸ ஸதகத பிததி தரமிர தேவை ஸங்காதம்” (கல்வெட்டு வரி 11); “பாண்டராஜ ஏதானி அநேகானி முத்தமணி ரத்னானி ஆஹாரா பயதி இத ஸதஸஹஸானி” (கல்வெட்டு வரி 14) ப. 325-328, Kharavela, N.K. Sahu, A Golden Jubilee Publication, Orissa State Museum, Bhubaneswar, 1984.

¹⁵இது குறித்துக் “குறிஞ்சிக் கந்தரும் கலிங்கப் பானரும்” என்ற எனது கட்டுரையில் (தமிழினி, இதழ் 10, அக்டோபர் 2008) விவாதித்துள்ளேன்.

¹⁶p. 351, *Early Tamil Epigraphy, Iravatham Mahadevan, Cre-A, Chennai, India & the Dept. of Sanskrit and Indian Studies, Harvard University, USA 2003.*

¹⁷p. 665, *History of Dharmasastras*, P.V. Kane, Vol. I, part II, Bhandarkar Oriental Research Institute, Poona 1975.

¹⁸S.I.I. Vol. VII, No. 1338
¹⁹நீலகண்டேஸ்வர் குறவுஞ்சி நடு சம் புதிய ரூப

இளங்குமரன், தமிழ்நாடு

²⁰ மதல் இானாகிரான் சோமனின் “சிர்க்கெல் கட்டு

தொங்காத்ராஜ் சௌழனை தங்களோ தரு தன
தொங்கல் வெண் குடைக் கீழ்” எனத் தொடங்குகின்ற
மெய்க்கீர்த்தியில் மேவுபுகழ் இராமகுட மூவர் என்றும்
அவ்வையாரின் தனிப்பாடலில் “இருள்தீர் மணிவிளக்கத்து
ஏழிலார் கோ” என்றும் இவ்வம்சத்து மன்னர்கள்
குறிப்பிடப்படுகின்றனர். ஏழிற் குன்றமே எலி மலை என்றும்
மூஷிக பர்வதம் என்றும் கேரளப் பழங்கதைகளில்
குறிப்பிடப்படுகிறது.

²¹Extracts from the *Mushikavamsam* in Travancore Archaeological Series, Vol. II, p. 87 to 113. By T.A. Gopinatha Rao. Publications: Dept. of cultural publications, Govt. of Kerala, Trivandrum. 1992.

²²S.I.I. Vol. XIX, No. 63 “ப்ராஹ்மணரை ஆங்கே வரக்காட்டி” என்ற வாசகமே கல்வெட்டில் உள்ளது. நேரில் பார்த்துப் படிக்கப்பட்டது. ப்ராஹ்மணரை[யும்] என்பதில் ‘யும்’ என்பது கல்வெட்டுப் பொறிப்பில் விடுபட்டதாகத் தவறாகக் கருதி கல்வெட்டு ஆய்வாளர்களால் [யும்] என்பது சேர்த்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. **திரு திருச்சூழலை**

²³Annual Report on Epigraphy for the year 1918.